

[Hans Kjør.]

da heller ikke være blind for, at det er ministerens og regeringens ansvar, at ukontrollable udgiftsområder ikke er blevet gjort kontrollable. En regerings opgave er jo nu engang at regere. Jo længere tid der spildes, før der virkelig bliver taget fat på de langsigtede løsninger, des længere vil vi være henvist til at gøre brug af mindre hensigtsmæssige kortsigtede indgreb.

Men der må jo tages fat. Vedtagne udgiftkrævende og administrationskrævende love bør sættes i gang i en langsommere takt, så vi bedre kan magte virkningerne. Eventuelt må en direkte udsættelse besluttes nu. I takt med væksten af det økonomiske pres må blokering og igangsættelsesstop for offentlige anlæg endnu en gang tages i anvendelse. Enhver mulig afkortning af udgifter eller personaleforbrug, der kan ordnes gennem administrative beføjelser, må ske.

For at komme tilstrækkelig hurtigt i gang med den mere langsigtede politik må en virkelig prioritering tvinges igennem. Enhver ny lov, der kræver nye udgifter eller øget personaleforbrug, bør kun gennemføres, hvis regeringen samtidig fremsætter og får vedtaget en lovrevision, som muliggør mindst samme bortfald af udgifter eller personaleforbrug. Derved vil en lovreserve være overflødig, indtil vor økonomi er rettet op.

I befolkningen er der et udtalt behov for en lovpause, som nok snarere er tænkt som en reformpause, for at befolkningen kan få bedre muligheder for at sætte sig ind i og tilpasse sig til de mange forandringer. Dette behov bør mere realistisk føre til en ny administrativ reform, der lægger ansvar ud og ned, forenkler administrationen og fjerner al dobbeltadministration. Samtidig koncentrerer det øvrige lovarbejde mest muligt om en gennemgang af bestående love for at fjerne omkostninger og administration, som vi rent faktisk ikke har råd til at opretholde.

Staten kan ikke styre kommunernes udgiftsstigninger. Men kommunerne hævder, at disse stigninger for 85-90 pct.s vedkommende er begrundet i lovgivningen. Denne

form for sorteper må nu ophøre. Det konservative folkepartis forslag om at ændre eller annullere statens krav vedrørende anlæg, udstyr og personalebesætning ved institutioner m. v., det, der kaldes standarder og normer, tåler ikke længere udsættelse.

Nødvendigheden af dette skridt fremgår bl. a. af de oplysninger, man kan finde i socialstyrelsens økonomiske oversigt. Den gennemsnitlige omkostning på årsbasis er nu for en plads i et fritidshjem 8.329 kr., hvoraf det offentlige dækker 7.921 kr., i en børnehave 9.407 kr., hvoraf det offentlige dækker 6.847 kr., i en vuggestue 17.791 kr., hvoraf det offentlige dækker 13.438 kr. Da det er gennemsnitstal, er det klart, at omkostningerne i nye institutioner kan være væsentligt højere. Jeg kan henvise til det, der er anført i budgetoversigten om, at de årlige driftsomkostninger nu udgør ca. 80.000 kr. pr. plads i nyopførte plejehjem eller det dobbelte af gennemsnitsomkostningerne. Ja men det må da vist stå alle klart, at en videreudvikling af sådanne omkostninger i realiteten gør det umuligt at løse de sociale opgaver med tilstrækkelig bredt grundlag. Det er jo egentlig ufatteligt, at de mange forældre, der ikke kan finde plads til deres børn, finder sig i at være med til at betale så store omkostninger for de heldigere og privilegerede. Der må kunne komme større rimelighed ind i disse omkostningsforløb. Når det oplyses, at udgifterne pr. barn på den noksom bekendte indoktrinerende marxistiske byggelegeplads på Hudegrunden er 31 kr. 53 øre, ikke på årsbasis, ikke på månedsbasis, ikke på ugebasis, nej, hver eneste gang et barn går ind igennem porten, ja, så må det vist forekomme de fleste som skingrende økonomisk vanvid.

Kommunerne må snarest muligt have det fulde ansvar og den fulde beslutning på flest mulige områder, refusioner bør snarest muligt forsvinde helt. Begrundelsen for refusionssystemet er at skabe initiativ til igangsættelse; i de nærmeste år er det i hvert fald ikke et sådant initiativ, der er brug for, det er snarere det modsatte. Derfor er der intet